

paa 2 Mill. Kr. i 1923—24, hvoraf kun 1½ Mill. Kr. blev brugt, sagt, at det var, fordi man forsøgte med de forskellige Typer for at finde det Rekylgvev, som passede bedst paa vore Forhold, at disse 2 Mill. Kr. ikke blev brugt fuldt ud i 1923—24. Ellers er det givet, at jeg vilde have været med til, at disse 2 Mill. Kr. var blevet anvendt netop i dette Finansaar. Men har den højtærede Forsvarsminister baaret sig ad paa samme Maade med Hensyn til Bevillingen paa de 4 Mill. Kr.? Det er temmelig sikkert rigtigt, at de 4 Mill. Kr. for indeværende Finansaar ikke fuldt og helt vilde kunne bruges, uden at man skulde ind paa Overarbejde og i det hele forcere Arbejdet. Men der er en hel Del Ting, som Sagkundskaben har ment i allerhøjeste Grad tiltrængtes indenfor Hæren, og som vi skal have efter Ordningen af 1922, men den højtærede Minister har nægtet at gaa med til disse Anskaffelser. Jeg kender ikke bestemt hele det Forhold; det vil antagelig komme frem, naar Tillægsbevillingsloven kommer til Behandling. Men den højtærede Forsvarsminister kan give mig Svar paa det, jeg nævnte her, om der ikke er Ting, som man egentlig absolut burde anskaffe i indeværende Finansaar, men til hvis Anskaffelse den højtærede Minister har nægtet at gaa med.

Jeg har ogsaa gentagne Gange været inde paa den højtærede Forsvarsministers Tale om den loyale Gennemførelse af Forsvarsordningen af 1922. Jeg tror, at han havde de Tanker i Efteraaret, da han udarbejdede Finanslovsforslaget, og jeg fremhævede netop, at han f. Eks. paa Konto L. Krigsmateriel, foreslog en Forhøjelse paa omtrent ½ Mill. Kr. Hvorledes kan han saa nu bagefter overfor Folketinget erklære, at han kan klare sig med 1½ Mill. Kr. mindre. Det forstaar man ikke. Og, som sagt, med Hensyn til Ændringsforslagene til tredie Behandling kan man ikke tale om en loyal Gennemførelse, men om det modsatte.

Rode: Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at jeg havde ment, at hans Partifæller her og i Landstinget, Landstingsflertallet, havde gjort Embedsmænd til Opmænd i en Strid mellem Folketing og Landsting. Det var lidt andet end det, jeg sagde, nemlig at de havde gjort disse Embedsmænd til Opmænd i Spørgsmaalet om, hvorvidt Bevillinger kunde siges at være udtrykkelig bundne paa en saadan Maade, at man ikke kunde rette dem, skønt de i lovmæssig Henseende var frie. Men jeg skal gerne acceptere den af det ærede Med-

lem angivne Fortolkning og spørger saa, hvorledes da Forholdet ligger i Dag. Forholdet ligger ganske simpelt saaledes, at Folketinget havde vedtaget en Nedsættelse af frie Bevillinger, der ikke krævede nogen Ændring i Loven, til et Beløb af 3 600 000 Kr. Landstinget har saa spurgt tre Generaler, en Admiral og en Departementschef, og af disse sagde General Birke og Departementschef Rechnitzer: af disse 3 600 000 Kr. kan vi undvære de 700 000 Kr., men de 2 900 000 Kr. er absolut nødvendige. Denne Udtalelse af disse to Herrer, General Birke og Departementschef Rechnitzer, ligger til Grund for Landstingets Vedtagelse af Finanslovsforslaget. Jeg tør derefter sige, at for Finanslovsforslagets Vedkommende er det Marine- og Krigsbudget, som nu i Dag bliver formelt vedtaget her, ikke Udtryk for Forsvarsministerens Opfattelse, ikke Udtryk for Folketingets Villie, men et Udtryk for Departementschef Rechnitzers og General Birkes Opfattelse af, hvad der er nødvendigt til Gennemførelse af Hærloven. Det er dette, jeg har ment, da jeg sagde, at de Herrer i Landstinget har overgivet deres Bevillingsmyndighed til de og de Personer, og hvis nogen tror, at man har Styrke til at opret holde en saadan Opfattelse af Bevillingsmyndigheden her i Landet som den, der giver sig Udtryk i denne Finanslov, vil han komme til at tage fejl.

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Brorsen spurgte, om det var en Børnehave, vi var i her, siden det var nødvendigt at gentage Udtalelser, der er faldet for faa Dage siden. Jeg synes, det ærede Medlem passende kunde have rettet dette Spørgsmaal til sit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, der i Dag har staaet og brugt væsentlig de samme Argumenter som ved den Lejlighed. Jeg understregede blot, at det ærede Medlem kunde have brugt de 2 Millioner, hvis han havde villet, men han ansaa det for økonomisk uforsvarligt at gøre det, da han saa skulde have forceret Arbejdet i en Grad, som vilde have været uøkonomisk. Jeg siger, det er fuldstændig rigtigt, og jeg har ikke bebrejdet det ærede Medlem, at han kun har brugt 1½ Mill. Kr. Jeg peger blot derpaa og siger, at saaledes maa det under Forsvarslovenes hele Udvikling i mange Tilfælde i høj Grad komme til at bero paa Ministerens Skøn, hvad der er forsvarligt, og hvad der er uforsvarligt. Andet og mere har jeg ikke sagt, og det fastholder jeg; saadan maa det fornøftigvis være, at det i høj Grad maa bero paa Ministerens